

บทนำ

<<สวรรค์>>

5

ในโลกใบนี้มีสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งสวยงามมากและมนุษย์ไม่สามารถเดินทางไปได้ มันเป็นสถานที่ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า...

สถานที่แห่งนั้นก็คือ สรวงสวรรค์ที่สวยงามและน่าประหลาดใจ ซึ่งถูกประดับประดาอย่างสวยงามและหรรษาด้วยแสงสีเงินสีทอง พื้นปูด้วยก้อนเมฆสีฟ้าใส อบอวลไปด้วยกลิ่นอันหอมหวาน อีกทั้งยังมีเสียงเพลงอันไพเราะคลอเบาๆ

1

ก๊อบ...ก๊อบ...ก๊อบ...

ม้าสีขาวยาวตัวหนึ่งกับม้าอีกสีตัวซึ่งมีเทวดาและนางฟ้าชื่อคุณละต้วนันกำลังเคลื่อนผ่านหมู่บ้านที่เป็นเมืองหลวงของสวรรค์ ประชากรนางฟ้าและเทวดาที่ยืนมองเทวดากับนางฟ้าที่กำลังขี่ม้าตรงไปยังพระราชวังนั้นค่อยๆ เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนเกิดความวุ่นวายขึ้นในที่สุด

"อู๊ย~ ท่านที่ขี่ม้าขาวอยู่นั้นคงจะเป็นธิดาคนเดียวของท่านชอนเจ

ท่านเทพสูงสุดแน่ๆ เลย เทพธิดาซอนฮวารยองงใช่ใหม่นั้น ซ่างสวย เอ๊ะ ไม่ใช่สิ ซ่างดงามสมคำเล่าลือจริงๆ..." - นางฟ้า 1

"ใช่แล้ว ท่านคือเทพธิดาซอนฮวารยองที่ทุกคนรักและเคารพ~ ความจริงถ้าไม่รู้ว่าคุณเป็นผู้หญิง ข้าคงจะคิดว่าท่านเป็นเทพบุตรรูปงามแน่ๆ~ โอ้~ ท่านฮวารยอง" - นางฟ้า 2

ผู้ที่กำลังได้รับความสนใจจากฝูงชนที่แห่แหนเข้ามาดูนั้นคือ ซอนฮวารยอง เทพธิดาแห่งสรวงสวรรค์ ธิดาของท่านซอนเจ เทพสูงสุด และท่านซอนฮู มหาราณีนครองสรวงสวรรค์ เธอเป็นเทพธิดารุ่นที่ห้าของราชวงศ์ท่านซอนเจที่สืบเชื้อสายมายาวนาน แต่สิ่งที่ทำให้เธอเป็นที่กล่าวขวัญทั่วสรวงสวรรค์ก็คือหน้าตาที่งดงามไม่มีใครเทียม และไม่เคยมีใครในประวัติศาสตร์ของสรวงสวรรค์ที่จะมีรูปลักษณะงดงามได้อย่างเธอ เธอเป็นนางฟ้าที่งดงามอย่างไม่มีที่ติ แต่อีกด้านหนึ่งก็พูดได้ว่าเธอคือ เทวดาหนุ่มรูปงามได้เช่นกัน

6

เธอเป็นเจ้าของผมสีเงินที่ยาวจรดข้อเท้า ดวงตาสวยได้รูปและคมกริบซึ่งสามารถเปลี่ยนสีนัยน์ตาไปตามอารมณ์ความรู้สึกของเธอ ผิวสีขาวราวกับน้ำนมที่คือนวลเนียน รูปร่างสูงโปร่ง ริมฝีปากแดงระเรื่อชวนหลงใหล จมูกโด่งได้รูปและไบหน้าเรียวยาว ซึ่งทั้งหมดนี้ผสมผสานกันอย่างลงตัวจนดูสวยงามแบบผู้หญิงและหล่อเหลาเหมือนผู้ชาย

ตอนนี้ฮวารยองเริ่มหน้านี้ควมวอดเพราะสายตาหลายร้อยคู่ที่กำลังจับจ้องมาที่เธออย่างสนใจ แต่จู่ๆ ดวงตาของเธอก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีม่วงเข้ม สีที่บ่งบอกว่าเธอกำลังเป็นห่วง กังวล หรือหวาดกลัว... ฮวารยองถอนหายใจเบาๆ ฮยอนมู หนึ่งในสี่เทวดาและนางฟ้าผู้พิทักษ์ของเธอจ้องมองดวงตาที่กำลังฉายแววแห่งความกังวลแล้วพูดออกมาว่า

"ท่านฮวารยองกังวลอยู่หรือ..."

พอได้ยินฮยอนมูถาม เธอก็บ่นออกมาด้วยเสียงใสๆ

"เฮ้อ~ ไม่รู้หรือไงถึงได้ถามนะ ข้าดันไปทำห้องสมุดของท่านพ่อระเบิดอย่างนั้น ท่านพ่อคงจะโกรธข้าแล้ว แล้วที่เรียกข้าไปพบทั้งๆที่ยังอยู่ในช่วงฝึกงานอย่างนี้ คงจะต้องเรียกไปลงโทษละมั้ง เฮ้อ~ นี่

ข้าก้อเรื่องเป็นครั้งที่หนึ่งพันเจ็ดสิบเจ็ดแล้วเหอเนีย~~ คราวนี้ข้าจะโดน
ลงโทษอะไรอีกเนีย~~ โอ๊ย ไม่อยากจะคิดเลย~~"

"อ้อ...อย่างนี้เอง"

"ฮยอนมูจ้า~~ ช่วยพูดกับท่านพ่อให้ทีสิ~~ บอกให้ท่านช่วย
เห็นใจข้าสักครั้ง สงสารข้าสักครั้ง~"

ฮยอนมูไม่สนใจสายตาที่เว้าวอนของเธอแล้วก็หันหน้ากลับไปทันที
"เฮอะ! นางฟ้าสวยๆ อย่างข้าขอร้องแล้วยังไม่สนใจอีก"

"หึๆ..."

พอฮยอนมูได้ยินเธอบ่นพึมพำออกมาอย่างนั้นก็หัวเราะออกมา
เบาๆ

"นี่...ฮยอนมู..."

ถึงตอนนี้น้ำเสียงใสๆ ของฮวารยองก็เริ่มสลดลงบ้าง

"ว่าไงขอรับ"

"ท่านพ่อ...คงจะ...ไม่ลงโทษให้ข้า...ลงไปอยู่ที่...โลกมนุษย์หรือก
นะ? ใช่มั้ย?"

<<ภายในพระราชวัง>>

"ดีละ...ชอนฮวารยอง พ่อจะลงโทษให้เจ้าลงไปอยู่ที่โลกมนุษย์"

เหมือนเสียงอะไรกำลังพังครืนลงตรงหน้า...ฮวารยองคิดว่ายังไง
ตัวเองก็ไม่สามารถอยู่ที่นั่นได้อย่างแน่นอนจนถึงทวนคำพูดของท่านชอนเจ
เทพสูงสุดอย่างรวดเร็ว

"อะไรนะเจ้าคะ! ท่านพ่อ! จะให้ลูกลงไปอยู่ที่โลกมนุษย์หรือ
เจ้าคะ!"

"ไม่ได้ยินเหอไง พ่อสั่งให้เจ้าลงไปอยู่ที่โลกมนุษย์"

"ท่านพ่อ ท่านยังสติดีอยู่หรือเปล่าเจ้าคะ!"

"แล้วเจ้าละยังสติดีอยู่หรือเปล่าถึงได้ทำห้องสมุดของพ่อระเบิด
ไม่มีชิ้นดีอย่างนั้นละ! นี่มันเป็นการกระทำของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าหญิง
แห่งสวรรค์อย่างนั้นเหอ! รู้หรือเปล่าว่าในห้องสมุดนั้นมีเอกสาร

7

และหนังสือมากมายขนาดไหน! แล้วครั้งนี้เจ้าก็ก่อเรื่องเป็นครั้งที่หนึ่งพันเจ็ดสิบเจ็ดแล้วนะ!"

แม้ว่าท่าทางของท่านซอนเจจะเย็นชามาก แต่สิ่งที่ท่านซอนเจพูดออกมานั้นก็ทำให้สวารยองไม่ได้ตอบอะไรออกมาไม่ได้ ท่านซอนเจรู้ดีอยู่แล้วว่าเธอจะต้องไม่ยอมง่ายๆ แน่ และท่านเองก็ทราบอยู่แล้วว่าการลงโทษครั้งนี้ดูจะน่ากลัวไปบ้าง แต่สำหรับสวารยองแล้วเธอกลับคิดว่าท่านทำเกินไป

"ตะ...แต่ว่า"

"ครั้งที่หนึ่งพันเจ็ดสิบหก เจ้าทำลายแผนผังต้นไม้ของครอบครัวพังใช่ไหม"

"ท่านพ่อ!"

"ครั้งที่หนึ่งพันเจ็ดสิบห้า เจ้าก็เอาดาบฮันบิงออกมาจากคลังอาวุธ แล้วก็จัดการแซ่แข็งบ้านช่องไปใช่ไหม..."

"หะ...ท่านพ่อ~~"

"ครั้งที่หนึ่งพันเจ็ดสิบสี่ที่เจ้าเกิดบ้าคลั่งและอาละวาดเพื่อปลดปล่อยพลังอย่างไม่รู้ที่รู้ทางนะ มันก็ทำให้สวรรค์กว่าครึ่งเดือดร้อนเสียหายไปไม่ใช่หน่อย"

"เอ๋อ~~"

สวารยองได้แต่ทอดถอนลมหายใจหลังจากที่ได้ยินความผิดของตัวเองที่พรุ้งพรูออกมาจากปากท่านซอนเจไม่หยุด เป็นอย่างนี้แล้วเห็นที่เธอคงจะต้องลงไปอยู่ที่โลกมนุษย์เป็นแน่

"ครั้งที่หนึ่งพันเจ็ดสิบสาม เจ้าทำหมึกหกใส่เอกสารสำคัญก็เลยถูกสั่งให้ทำใหม่ให้เหมือนเดิมใช่ไหม...แล้วยังจำได้ไหมว่าเจ้าเดาคำที่ถูกหมึกหกเลอะจนอ่านไม่ออกว่ายังไง"

"เจ้าค่า! ไปแล้วเจ้าค่าา ไปแล้ว!!! ลูยกยอมไปแล้วเจ้าค่า~~ ลูยกยอมไปโลกมนุษย์แล้วเจ้าค่าะ!!!"

เสียงร้องตะโกนของสวารยองทำให้ภายในพระราชวังเงียบกริบไปพักหนึ่ง แต่บรรยากาศเหล่านั้นก็ถูกทำลายลงด้วยเสียงหัวเราะของ

ท่านชอนเจ

"ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า!!!"

"..." - พวกที่อยู่ในพระราชวัง

"ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า!!!" - ท่านชอนเจ

"ท่านเจ้าคะ...หยุดหัวเราะเสียที...เสียภาพลักษณ์หมด..." - ท่านชอนฮู

ภาพของท่านชอนเจที่กำลังหัวเราะตวงจนแทบจะล้มลงไปนอน ทำให้ท่านชอนฮูทนดูต่อไปไม่ได้จึงออกปากให้หยุด

"ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า!!!" - ท่านชอนเจ

ท่าทางของท่านชอนเจที่ยังหัวเราะอยู่อย่างเดิมไม่หยุดทำให้เหล่าเทวดาและนางฟ้าที่อยู่ในพระราชวังนั้นเงิบกริบจนทำให้เสียงหัวเราะดังก้องไปทั่วบริเวณ

"ท่านเจ้าคะ...ข้าบอกให้หยุดหัวเราะไปเจ้าคะ..." - ท่านชอนฮู

สีหน้าของท่านชอนฮูที่จริงจังมากขึ้นยิ่งทำให้บรรยากาศในพระราชวังเย็นชาลงไปอีก

"ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า!!!"

ท่านชอนฮูไม่เข้าใจเลยว่าอะไรที่ทำให้ท่านชอนเจหัวเราะได้ถึงขนาดนั้น และท่านชอนฮูก็เริ่มอารมณ์เสียเพราะไม่สามารถควบคุมท่านชอนเจได้

"ข้าบอกให้หยุดหัวเราะไป!" - ท่านชอนฮู

"ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า!!!" - ท่านชอนเจ

ไม่ว่าจะบอกอย่างไรท่านชอนเจก็ไม่ยอมหยุดหัวเราะ ท่านกำลังคิดอะไรของท่านอยู่นะ? หรือว่าอากาศจะร้อนจนบ้าไปแล้ว?

"ท่านเจ้าคะ..."

คำพูดของท่านชอนฮูเริ่มจะรุนแรงมากขึ้นแต่ก็ไม่ได้ทำให้ท่านชอนเจหยุดหัวเราะได้...เหมือนกับว่าท่านชอนเจมองไม่เห็นสีหน้าของท่านชอนฮูในตอนนี

"ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า!!!" - ท่านชอนเจ

9

พลั๊กกกกก!!!

เสียงหัวเราะของท่านซอนเจหยุดลงพร้อมกับเสียงตีอะไรบางอย่างที่ค่อนข้างดัง คอของท่านซอนเจก็มึนงงราวกับจะหักและตรงท้ายทอยของท่านซอนเจก็มีมือของท่านซอนฮูค้ำอยู่ แม้ว่าท่านซอนฮูจะหยุดเสียงหัวเราะของท่านซอนเจได้ด้วยกำลังแล้ว แต่บรรยากาศภายในพระราชวังก็ยังคงเงิบกริบและเย็นชาอยู่เช่นเดิมจนเหมือนกลายเป็นพระราชวังน้ำแข็งไปแล้ว

"เฮ้อ... ค่อยเงิบลงหน่อย"

ท่านซอนฮูพูดออกมาราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วก็หันไปพูดกับฮวารยองที่ยังคงนั่งอึ้งอยู่

"ฮวารยอง... ครั้งนี้แม่คงจะช่วยพูดอะไรให้ไม่ได้... เพราะความผิดของลูกมันใหญ่หลวงมาก... จงลงไปยังโลกมนุษย์แล้วใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น จนกว่าจะรู้สำนึกก็แล้วกัน"

"ทะเล... ท่านแม่... แต่ว่า..."

"ถ้าลูกไม่ยอมทำอย่างนั้น หรือลูกจะมาประลองยุทธ์กับแม่สักสี่สิบวินาทีเป็นไง"

"ถ้าฉันพຽนนี้ลูกจะลงไปโลกมนุษย์เลยก็แล้วกันเจ้าคะ!"

ตอนที่ฮวารยองทำความผิดครั้งที่หนึ่งพันหกสิบแปดนั้น ท่านซอนฮูลงโทษด้วยการให้ฮวารยองประลองยุทธ์กับท่านเป็นเวลาสิบวินาที แต่เวลาผ่านไปแค่สามวินาที ฮวารยองก็ถูกท่านซอนฮูพันด้วยดาบฮันบิงจนเกิดแผลใหญ่ อีกเจ็ดวินาทีที่เหลือก็โดนการปะทะจากท่านซอนฮูอีกหลายอย่าง ทำให้หลังจากนั้นเธอต้องนอนอยู่ที่โรงพยาบาลนานกว่าห้าเดือน แล้วถ้าครั้งนี้ต้องประลองยุทธ์เป็นเวลาถึงสี่สิบวินาทีล่ะก็... สงสัยงานนี้ฮวารยองคงต้องย้ายไปอยู่ที่โรงพยาบาลอย่างถาวรแน่นอน

ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจที่จะลงไปใช้ชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์เป็นเวลาหนึ่งปี และต้องยอมรับเงื่อนไขอีกสองสามข้อของท่านซอนฮูด้วย อย่างแรกคือต้องไม่ให้เวทมนตร์ของนางฟ้าเท่าที่จะทำได้เพื่อคนอื่นจะได้ไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร และระหว่างที่อยู่บนโลกมนุษย์นั้นเธอจะต้องไปโรงเรียน

(การที่ให้เธอไปโรงเรียนก็มีปัญหาเรื่องบ้าน จึงได้ตัดสินใจให้เธออยู่หอพักที่โรงเรียนแทน แต่ความจริงท่านซอนฮยูกก็สามารถเสกบ้านให้ได้ แต่พอมาคิดๆ ดูแล้ว การใช้เวทมนตร์เสกอะไรขึ้นมาในโลกมนุษย์ก็ดูจะไม่มีอะไรดีเลย) และเงื่อนไขสุดท้าย เธอจะต้องปลอมตัวเป็นผู้ชาย

ท่านซอนฮยูกเลี้ยงลูกชายมานานแล้วจึงถือโอกาสนี้เปลี่ยนฮวารยองเป็นผู้ชายเสียเลย ในที่สุด ซอนฮวารยอง เทพธิดาแห่งสวรรค์ก็ต้องลงไปอยู่ที่โลกมนุษย์และต้องปลอมตัวเป็นผู้ชายด้วย!

2

<<พระราชอุทยาน>>

(เวลาท้องถิ่นบนสวรรค์ : สามทุ่มตรง)

(เวลาท้องถิ่นบนโลกมนุษย์ :เที่ยงคืน)

"ฮู้ว~ ข้านะข้า ก่อเรื่องอีกจนได้ แล้วคราวนี้ก็ดันไปทำห้องสมุดของท่านพ่อระเบิดซะอีก..."

"เฮ้อ...ท่านฮวารยองก็นะ...ข้าก็บอกแล้วไงเจ้าคะว่าอย่าเข้าๆ ก็ไม่เชื่อ เข้าไปแล้วเป็นไงล่ะ..."

พระราชอุทยานของพระราชวังเต็มไปด้วยดอกไม้หลากสีหลายกลิ่น ซึ่งกำลังแข่งกันเบ่งบานอย่างเต็มที่ ณ ที่แห่งนี้ ฮวารยอง ซุจ๊ก ฮยอนมู แพ็กโฮ และซองรยง เทวดาและนางฟ้าผู้พิทักษ์ทั้งสี่กำลังรวมตัวกันอยู่ และคนที่กำลังพูดคุยกับฮวารยองก็คือแพ็กโฮ หนึ่งในนางฟ้าผู้พิทักษ์

"แล้วทีนี้จะทำยังไงล่ะ พรุ่งนี้ก็ต้องลงไปอยู่โลกมนุษย์แล้วนะเจ้าคะ..." - แพ็กโฮ

"นี่...แล้วข้ามีทางเลือกอื่นอีกไหมล่ะ ยังไงการลงไปอยู่บนโลกมนุษย์ก็ยังดีกว่ารับโทษจากท่านแม่แหละ ให้ประลองยุทธ์กับท่านแม่เป็นเวลาสี่สิบวินาที มีหวังข้าคงจะต้องตายงานนี้ล่ะมั้ง" - ฮวารยอง

"ข้าว่ายอมไปอยู่ที่โลกมนุษย์...ก็คงจะดีกว่าโดนพลังของท่านมหารานีจริงๆ แหละ..." - แพ็กโฮ

//

"ไฉ้ยยย! เลิกพูดเถอะ~~ TTOTT" - สวารยอง

"เฮอะ...รู้แล้วละน่า แต่ยังไงมันก็เป็นเรื่องใหญ่อยู่น่า --" - แพ็กโฮ
พอแพ็กโฮพูดจบ สีหน้าของสวารยองก็ยิ่งเศร้าหมองลงไปอีก ดู
ไม่มีสิ่งอาราตีเหมือนท่านเทพสูงสุดเมื่อกี้ที่แล้ว แล้วยู่ๆ สวารยองก็หันหน้า
ไปทางฮยอนมูอย่างรวดเร็วและขอรั้งอย่างน่าเห็นใจ

"ฮยอนมูจ้า~~ ฮยอนมูช่วยพูดกับท่านพ่อท่านแม่ให้ข้าทีสิ~~
ท่านพ่อกับท่านแม่ชอบฮยอนมูมากที่สุดเลยนี่นา~ TTOTT" - สวารยอง
ฮยอนมูยกมือขึ้นเสยผมสีฟ้า น้ำทะเลของตัวเองแล้วตอบออกมาว่า

"ขอโทษนะขอรับ ครึ่งนี้ข้าเองก็..." - ฮยอนมู

"ฮือๆๆ~~ ชูจ๊กจ้า~ ข้าจะทำยังไงดี~~ TT TT" - สวารยอง

"ชิ! ยัยเทพธิดาเจ้าปัญหา! เรื่องอะไรมาถามข้าอย่างนี้ล่ะ! ตอนนี้
ข้าก็ปวดหัวจะตายอยู่แล้ว!!! --++" - ชูจ๊ก

12

ชูจ๊กเติบโตมากับสวารยอง...เขาเป็นชายหนุ่มที่มีนิสัยร่าเริงและ
ทะเล้นจนบางครั้งก็ดูเหมือนไม่มีมารยาท ดูได้จากคำพูดที่เขาพูดกับ
สวารยอง ในกลุ่มเทวดาและนางฟ้าผู้พิทักษ์ทั้งสิ้น เขาเป็นคนที่ฝีมือรอง
จากฮยอนมู

ทันใดนั้นก็มิเสีียงแหลมๆ ของใครคนหนึ่งตวาดใส่ชูจ๊กอย่างแรง

"ชูจ๊ก! ระวังคำพูดหน่อย! เจ้าคิดว่าเจ้าโตมากับท่านเทพธิดาแล้ว
จะมาทำหยาบคายอย่างนี้ได้หรือ ยังไงท่านก็เป็นเทพธิดาแห่งท่านเทพ
สูงสุด!" - ซองรยง

"งั้นเหอะ~~ ท่านเทพธิดาเจ้าปัญหาที่ก่อเรื่องเก่งที่สุดในโลกนี้
เลย~" - ชูจ๊ก

"ไอ้...ไอ้บ้าเอ๊ย!!!" - ซองรยง

"ไอ้ะ~ ไอ้ะ~ นี่ คุณหญิงซองรยง นี่ท่านยอมให้คำพูดหยาบคาย
อย่างนั้นออกมาจากปากท่านได้ยังไง~~ คำพูดอย่างนั้นนะเหมาะสมกับ
คนอย่างข้ามากกว่านะ~~ --" - ชูจ๊ก

"หือออ! ไปตายซะไป!!! ซองรยงโหดวัน!!!" - ซองรยง

ในที่สุดซองรยงก็โดนยั่วโมโหจนได้ ซองรยงคือคนที่ม่ผีมือเป็นที่

สามถัดจากฮัยอนมูและซุจ๊ก เธอเป็นคนที่ใจร้อนมาก

"เฮ้ย! ของรยง! ท่านจะบ้าไปแล้วหรือ ที่นี้มันพระราชอุทยานนะ!!!" - ซุจ๊ก

"ข้าไม่สน~ ของรยงโช...?" - ของรยง

ของรยงเริ่มจะใช้เวทมนตร์อีกครั้ง แต่พลังของเธอกลับถูกบางอย่างสะกดไว้ ของรยงตาโตแล้วหันไปมองรอบๆ เพราะคิดว่าไม่ฮัยอนมูก็ซุจ๊ก ที่แข็งแรงกว่าเธอเป็นคนควบคุมมัน

แต่ของรยงก็รู้ว่าเธอคิดผิดเมื่อได้ยินน้ำเสียงแข็งกระด้างและเย็นชาที่กำลังตักเตือนเธอ

"หยุด พอได้แล้ว อย่ามัวแต่ต่อปากต่อคำกันอยู่เลย ข้าเองก็เหนื่อยที่จะต้องทำตัวให้สติสำราญ เหนื่อยที่จะเสแสร้งทำตัวเหมือนเด็ก ถ้าไม่อยากให้ข้าแสดงตัวตนที่แท้จริงออกมาละก็ หยุดซะ ข้าทำอย่างนั้นไปก็เพราะข้าไม่อยากที่จะกลับไปเป็นคนเดิม ข้ากำลังลำบาก พวกท่านเองก็น่าจะรู้อีละเยื่อนี้" - ฮวารยอง

ฮวารยอง เทพธิดาแห่งสรวงสวรรค์ เธอมองสี่ผู้พิทักษ์ด้วยสีหน้าที่เย็นชา เธอเองก็ไม่ชอบตอนที่ตัวเองเป็นอย่างนี้ ดวงตาของเธอเปลี่ยนเป็นสีเงินเหมือนสีผมของเธอ

ดวงตาสีเงิน เป็นสิ่งที่แสดงถึงความโกรธและลำบากในจิตใจ

เธอมักจะทำตัวสติสำราญหรือบางครั้งก็บึ้งๆ ตึงๆ เหมือนเด็กเพื่อปกปิดใบหน้าที่แท้จริง เธอเป็นเทพธิดาที่มีอำนาจพอที่จะปกครองสรวงสวรรค์ได้ สี่ผู้พิทักษ์มองดวงตาสีเงินของเธอแล้วก็รู้สึกกลัว แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกดีใจด้วยเพราะพวกเขาคิดว่าดวงตาสีเงินเหมาะสมกับเธอที่สุด ดวงตาที่เต็มไปด้วยความเย็นชา...สิ่งที่เหมาะสมกับการเป็นผู้ปกครองสรวงสวรรค์...เธอได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่แล้ว และอีกไม่นานเธอก็จะเติบโตและเรียนรู้ในโลกมนุษย์

หญิงสาวหันไปส่งยิ้มอย่างเยือกเย็นให้แก่สี่ผู้พิทักษ์แล้วเดินเข้าห้องนอนไป เทวดาและนางฟ้าผู้พิทักษ์มองรอยยิ้มนั้นแล้วก็รู้สึกดีใจขึ้นมา แต่ก็ต้องเปลี่ยนความคิดทันที

13

"พวกเราจะให้ท่านเทพธิดาไปโลกมนุษย์ไม่ได้หรอก! เดียวก็ไป
ก่อเรื่องทีนั้นอีก!"

ด้วยความคิดอย่างนี้...

"ข้าว่าให้ท่านไปเถอะ! ท่านอาจจะได้เรียนรู้อะไรจากโลกมนุษย์
ซึ่งมันอาจจะทำให้ท่านเติบโตขึ้นกว่านี้ก็ได้! ในฐานะเทพผู้ปกครอง
สรวงสวรรค์!"

และด้วยความคิดอย่างนี้

เทพธิดาซอนฮวารยองเหลือเวลาที่จะอยู่บนสรวงสวรรค์อีกไม่นาน
แล้ว ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น ดวงตาของเธอเป็นสีเงินตลอดเวลา

3

14

แสงแดดตอนเช้าส่องสว่างจนแสบตา

แสงแดดนั้นค่อยๆ ส่องเข้ามาในห้องนอนของเทพธิดา

"อืม...อืม~"

ฮวารยองค่อยๆ รู้สึกตัวเพราะแสงแดดที่เอียงย่างเข้ามาในห้อง

"อืม...อือออ!!! ฮ้าว~ นอนอืมจังเลย!"

ฮวารยองตื่นรับเช้าวันใหม่ด้วยสีหน้าปกติเหมือนเดิม ไม่มีแววของ
ความเย็นชาเหมือนเมื่อตอนเย็นวานนี้

"อือ~ แต่ยังง่วงอยู่เลย นอนต่ออีกหน่อยดีไหมนะ..."

ด้วยความง่วงที่ยังเหลืออยู่ทำให้ฮวารยองคิดกลับไปกลับมาว่าจะ
ลุกดีหรือจะนอนต่อดี ในที่สุดก็ตัดสินใจนอนต่อบนเตียงนุ่มๆ ที่ปูด้วยผ้าไหม
อย่างดี แต่แล้วทันใดนั้น เธอก็ได้ยินเสียงอีกทีก็กรี๊ดโครมจากด้านนอก

ตึง...ตึง...ตึง!!!

เสียงดังน่าหวาดหุนั้นค่อยๆ ใกล้เคียงเธอเข้ามาเรื่อยๆ แล้วคน
ที่กำลังทำเสียงอีกทีก็กรี๊ดโครมก็วิ่งมาถึงหน้าห้องและพูดกับเธอด้วย
น้ำเสียงที่เร่รืบ

"ท่านฮวารยอง! ตื่นหรือยังเจ้าคะ! ข้าเอง ของรยง!!!!"